

DR. PREGUN ISTVÁN FŐHELYNÖK ÉS FŐIGAZGATÓ ÚR KÖSZÖNTÉSE

Dr. Pregun István főhelynök és főigazgató úr hatvan évvel ezelőtt született, és 36 évvel ezelőtt szentelte pappá Miklós püspök atyánk.

Nemrég tudtam meg, hogy eredetileg orvosnak készült, s csak a gimnázium utolsó előtti évében döntött a papi szolgálat vállalása mellett. Mindkét pálya: szolgálat. Az orvosi is szép, fontos és tiszteletreméltó, hiszen nem csak tudás kell hozzá, hanem együttérzés, segíteni akarás, felelősség-vállalás és hősiesség helytállás. Nagyon sok jót tud tenni minden igazi orvos, aki munkáját valóban hivatásként éli és végzi. (Szép példa rá nemzetünk büszkesége, boldog Batthyány-Strattmann László). István mégis a papság mellett döntött, s ahogy őt ismerem, mind a mai napig nem bánta meg ezt a döntését.

Nehéz lenne megmondani, mi indította erre a változtatásra, de bizonyára valami nagyon fontos többletet látott a papi szolgálatban az orvoshoz képest. Ez a felismerés, és az ebből született döntés meghozatala az, amit a hivatás kegyelmi ajándékának nevezünk. István vállalta az emberek szolgálatát az emberszerető Istennel való együttműködésben akkor, amikor papnak lenni nem ígért fényes pályafutást, sem biztonságot, vagy jólétet.

Isten népének szolgálja, jó pásztora akart lenni. A felszentelése óta eltelt 36 évből ötöt töltött közvetlen lelkipásztori szolgálatban, mint nagykállói segédlelkész. A többi 31 évet is a lelkek szolgálatában töltötte Isten hűséges munkatársaként, még ha ez már – bizonyos fokig – áttételesen nevezhető lelkipásztori szolgálatnak. A püspöki titkár, a szemináriumi prefektus, majd püspöki irodaigazgató, rektor, később a MKPK Titkárságának irodaigazgatója, 1999-től pedig az egyházmegye főhelynöke és Hittudományi Főiskolánk főigazgatója is Isten munkatársa a lelkek üdvösségének szolgálatában. A szeminárium és a főiskola a Szentlélek által meghívott fiatalokat formálja és képezi, teszi alkalmassá az apostoli munkára, a titkári, vagy irodaigazgatói munka – akár egyházmegyei, akár országos szinten – a helyi egyház szervezett és összehangolt működését szolgálja és biztosítja.

István testvérünk szép és értékes képességeket (talentumokat!) kapott, és azokat örömmel és buzgón kamatoztatta a sokszor nehéz, emberpróbáló körülmények között is. Nemcsak teológiai ismeretanyagban szerzett magas képzettséget, hanem a jellegzetes pásztori tulajdonságban, az emberekkel való bánásmódban is. Magas beosztásokat töltött és tölt be most is, kellő határozottsággal, de soha nem önkényesen. Tud együttműködni, mások véleményét figyelembe venni, tud közösségben dolgozni. Tizenhat évig voltunk közvetlen munka-kapcsolatban a Papnevelő Intézet vezetésében, valamint a Főiskolán, tehát volt alkalmam közelről megismerni a személyiségét. Vélemény-különbségek voltak köztünk – ami természetes, sőt sokszor hasznos is –, de ebből származó feszültség, vagy ütközés soha. Örömmel idézem fel az együtt töltött éveket és ezt hálásan köszönöm is neki ezen a szép évfordulón.

Hálás szívvel és nagy tisztelettel gondolok István szüleire is, amiért ilyen kiegyensúlyozott, pozitív beállítottságú, értékes személyiséget segítettek kialakulni gyermekükből. – Természetes, hogy mindennek előtt Istennek tartozunk köszönettel. „Hálát adunk Neked, emberszerető Urunk, lelkünk jótevője...”!

Főtisztelendő Testvérem: Isten áldását kérem további szolgálataidra, és szívből köszönjük, amit eddig tettél!

Nyíregyháza, 2003. június 24.